U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **I. A.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 6. 2009, č. j. MV-19819/VS-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2012, č. j. 9 Ca 176/2009 – 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 16. 1. 2009, č. j. OAM-174-5/TP-2009, zamítl dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu. V záhlaví popsaným rozhodnutím zamítl ministr vnitra rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí ministra vnitra brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou. V ní namítal, že správní orgány v napadených rozhodnutích zamlčely jim úředně známé velmi podstatné a rozhodné skutečnosti pro objektivní rozhodnutí o žádosti žalobce (důvod jeho útěku ze země původu), bagatelizovaly význam rizik na straně žalobce a dehonestovaly jeho osobu na úroveň ekonomicky motivovaného emigranta. Rozhodnutí žalovaného neobsahuje jeho základní identifikační údaje (adresa sídla), není z něj zřejmé, na základě jakého konkrétního

zákonného ustanovení odvodil svou legitimitu pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný neodůvodněně opřel výrok rozhodnutí o § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu a nepřihlédl k § 152 odst. 5 písm. a) tohoto předpisu.

[3] Žalobce dále namítal, že se napadené rozhodnutí vůbec nezmiňuje o doplnění rozkladu, ve kterém žalobce žádal o prominutí zákonné podmínky týkající se dvouleté a čtyřleté lhůty z důvodu hodných zvláštního zřetele. Žalobce se neztotožňuje s výkladem § 67 zákona o pobytu cizinců provedeného žalovaným a současně žalovanému vytýkal, že se nezabýval výkladem § 67 odst. 4, případně § 66 cit. zákona, ačkoli jej o to v doplnění rozkladu žádal. Žalobce dále upozornil na § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) a podrobně popsal, z jakého důvodu v řízení o udělení mezinárodní ochrany žádal o udělení azylu a v čem spatřuje svůj odůvodněný strach z pronásledování. V této souvislosti žalobce též namítal, že příslušné správní orgány nesprávně své závěry opíraly o zprávy Ministerstva zahraničí USA z dob administrativy prezidenta G. Bushe, jejichž objektivita byla zpochybněna a nadto pro svou obecnost nemají s osobou žalobce žádnou souvislost.

[4] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze dne 5. 9. 2012, namítá, že v České republice nalezl nový domov a život. V Kyrgyzstánu již nemá žádnou rodinu – návratem do vlasti by v podstatě opustil svůj nový domov, život a zejména své blízké. Na základě uvedeného bylo možné důkladněji zvážit i možnosti doplňkové ochrany, neboť stěžovatel pochází ze země, kde lidská práva v minulosti byla ohrožena a stále jsou.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele byly projednány ve dvou předcházejících azylových řízeních a nově jsou předmětem azylového řízení zahájeného 12. 4. 2010 (dosud neskončeného). Žalovaný navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Dospěl přitom k závěru, že o ní není možno věcně jednat a je nutno ji odmítnout z následujících důvodů.

[8] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnosti přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitky vztahující se k posouzení jeho rodinného a soukromého života a současně požadoval zvážení možnosti udělit mu doplňkovou ochranu. Jak však vyplývá z výše uvedené rekapitulace, stěžovatel tyto námitky v žalobě neuplatnil. Nejvyšší správní soud proto na základě § 104 odst. 4 s. ř. s. dospěl k závěru, že stížní námitky nejsou přípustné a proto není možno je věcně projednat. Jak zdůraznil zdejší soud již několikrát (např. rozsudek ze dne 2. 12. 2010, č. j. 7 Afs 130/2009 – 200), skutečnost, že teprve v rámci přípravy kasační stížnosti si stěžovatel uvědomí, že proti žalobou napadenému správnímu rozhodnutí mohl uplatňovat i jiné než v žalobě či jindy v řízení před krajským (resp. městským) soudem uplatněné námitky, není důvodem pro to, aby takové stížní námitky byly přípustné, vztahují-li se skutkově k době před podáním žaloby či jejím včasným rozšířením a stěžovatel o nich věděl či měl a mohl vědět nebo mají-li po právní stránce takovou povahu, že mohly být namítány již v žalobě.

[10] Soud se proto kasační stížností věcně nezabýval a jako nepřípustnou ji odmítl.

[11] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud poznamenává, že námitky obsažené v kasační stížnosti směřují svým obsahem do řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nikoli do řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, které je předmětem nyní souzené věci. I kdyby tedy tyto námitky byly v žalobě řádně uplatněny, pro jejich věcnou nesouvislost s projednávanou věcí by nebylo možno shledat je důvodnými.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ihned po provedení nutných procesních úkonů přistoupil k projednání kasační stížnosti samé. Stejně tak soud nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost. Podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud po předběžném posouzení kasační stížnosti dospěl k závěru, že ji nebude možno věcně projednat a tedy kasační stížnost bude odmítnuta, ať již by rozhodl o přiznání osvobození od soudního poplatku, či nikoli, situace stěžovatele by byla stále stejná – soudní poplatek by nebyl povinen platit, nebo by mu byl zaplacený poplatek vrácen. Ze shora popsaných důvodů proto soud považoval za souladné s principem hospodárnosti a ekonomie řízení o žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost nerozhodovat.

IV.
Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. použitého na základě § 120 s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu